

[Boeck-Hansen.]

Jeg paa det mest indtrængende imod; Lovgivningsmagten bør hverken indirekte eller direkte tage Del i Lønkampe. Jeg er ogsaa ganske overbevist om, at hvis Lønniveauet laa lavere, end det ligger nu, vilde der ikke være saa megen Arbejdsløshed, som der er. Jeg vil mene, at det vilde være gunstigt for Arbejderne i Almindelighed, om man f. Eks. havde et Lønniveau, der laa 10 pCt. under det nuværende, hvis det kunde medføre, at Arbejdsløsheden gik ned med 15 pCt.

Endelig synes jeg, at det er en fuldkommen frihedsfjendsk Foranstaltning, at man nu vil kvæle Kristeligt dansk Fællesforbunds Arbejdsløshedskasse, at man vil tvinge dens Medlemmer ind i en Organisation, som de ikke ønsker at gaa ind i. Tilmed da Organisationerne ikke har holdt deres Stilen, de er blevet politisk farvede. Hvor kan man saa i et Land, hvor der er politisk Frihed, hvor der er Foreningsfrihed, tvinge noget Menneske, der maaske af politiske, maaske af religiøse Grunde, maaske af andre Grunde ikke ønsker at være i de Foreninger, ind i dem? Hvilken Ret har man til i Frihedens Navn at gøre noget saadant? Jeg har den største Respekt for Fagforeningerne her til Lands, men vi har jo ikke Organisationstvang. Tværtimod, der er politisk Frihed, Organisationsfrihed her i Landet, og mig forekommer det at være alt andet end ophøjet at udnytte Folks Nødstilstand, at udnytte Folk, fordi de bliver arbejdsløse, og sige til dem: Kommer I i Nød, skal I ind i en Forening for at faa Hjælp. Dette kan man ikke gøre. Dette er alt andet end højsindet, og jeg vægrer mig ved at tro, at de Partier, som smykker sig med Navnet frie Partier, Frihedspartier, skulde gennemføre noget saadant.

Vi vil gerne gaa med til et Udvalgsarbejde om dette Lovforslag, ikke fordi vi tror, vi vil kunne faa egentlige Ændringer foretaget deri, men fordi vi anser det for højst nødvendigt at trænge ind i dette Spørgsmaal saa omhyggeligt og saa godt som vel muligt. Derfor vil vi foreslaa, at der nedsættes et Udvalg til Behandling af denne Sag.

Rager: Det Lovforslag, vi behandler her, har jo været til Behandling i det andet høje Ting og kommer fra dette til os, og saa er Situationen jo noget anderledes end i gamle Dage, naar der kom et Forslag fra Landstinget, for nu findes der samme politiske Flertal her og i det andet høje Ting. Man kan derfor sige, at Landstinget nu er

mere politisk arbejdsdygtigt end før. Naar et Lovforslag som dette under disse ændrede Omstændigheder har været behandlet i det andet høje Ting, forekommer det mig ikke, at vi har Grund til her at tage Sagen op til Debat fra Bunden, lige saa lidt som vi har Grund til at begynde at bearbejde hele Lovforslaget paa samme Maade, som vi vilde have gjort det, hvis Lovforslaget var forelagt først her. Det forekommer mig egentlig ogsaa, at de Udtalelser, der er faldet fra de foregaaende Ordførere, giver Lov til at slutte, at de her er af nogenlunde samme Mening som jeg.

Der er jo i Virkeligheden mange Enkeltspørgsmaal, der kunde have været diskuteret, men man har praktisk talt holdt sig til to Spørgsmaal: Spørgsmaalet om Arbejdsgiverkontingentet og Spørgsmaalet om den kristelige Arbejdsløshedskasse. Det er vel ogsaa disse to Spørgsmaal, som vil have deres Interesse under den videre Behandling her i Tinget. Jeg for mit Vedkommende skal indskrænke mig udelukkende til at omtale den kristelige Arbejdsløshedskasse og sige nogle Ord om den og den Stilling, man maa tage til den. Denne Kasses Historie stammer fra 1927, og det er jo ikke nogen Hemmelighed, at dengang da Loven, hvorefter denne Kasse kunde oprettes, blev vedtaget, var det vort Partis Anskuelse, at en Lovbestemmelse som den, der var foreslaaet, tilsigtede at gøre det muligt at faa denne Kasse statsanerkendt, var unødvendig, vi mente, at det var muligt for Ministeren paa Grundlag af det allerede fremsatte Lovforslag i den Udformning, det havde ved Fremsættelsen — det var jo en Venstreminister, det nuværende ærede Medlem Hr. Krag, der havde fremsat det —, at anerkende en saadan Kasse. Jeg skal heller ikke nægte, at jeg har forstaaet, at vor Ordfører dengang, den nuværende Indenrigsminister Bertel Dahlgaard, i Virkeligheden mente, at der maaske ogsaa paa denne Kasses Grundlag kunde opbygges noget godt. Imidlertid var jo det ærede Medlem Hr. Krag som Indenrigsminister dengang udsat for et Pres af mere eller mindre vanskelig Art, formentlig fra Venstres Side, som han var nødt til af politiske Grunde at rette sig efter, og saa spiste han Paragraffen, og saa blev denne Kasse anerkendt. Naar en Ting engang er anerkendt, har den det; man kalder for det bestaaendes Ret, og saa skal man altid være meget forsigtig med Hensyn til at trække denne Ret tilbage, for saa kan man let komme til at krænke forskellige Stemminger og Følelser, som i